

עבודה מתנה

שיחת הרב זלמן ברוך מלמד לפרשת קרח

איש על דגלו ♦ מחלוקת על השלום ♦ מחלוקת לשם שמיים – גם בענייני
ציבור ♦ עבודת שבר ועבודת מתנה ♦ אהבה ויראה ♦ עבד נאמן ♦ האות שלך

בתורה

איש על דגלו

קראנו השבת את פרשת קורח, בה מתברר עניינו של שבט לוי. קורח טוען שאין צורך בשבט מיוחד, 'כל העדה כולם קדושים!' בעקבות טענה זו התורה מלמדת אותנו את תפקידו המיוחד של שבט לוי. הזוהר מבאר את ההבדל שבין עבודת הכהנים ועבודת הלויים. הכהנים - עבודתם בחשאי. הם נכנסים לפני ולפנים, מקטירים את הקטורת בפנים ביום הכיפורים, ולכן לכוהנים אסור לשתות יין, כי היין גורם שמחה, והשמחה היא דבר חיצוני לאדם. וכמו שכתוב 'נכנס יין יצא סוד'. לאנשים פנימיים, שעוסקים בתוכן הפנימי, העמוק והנסתר, אסור לשתות יין. ללויים יש תפקיד אחר - לשיר, להרים את הקול, יש להם תפקיד של הופעה והתגלות. תפקיד נוסף של הלויים הוא תפקיד של מסגרת, הם שומרים ומגינים. אמנם השמירה שלהם היא בעיקר לכבודו של בית המקדש, אבל בסופו של דבר המושג 'שמירה' הוא מושג של הגנה. השומר עומד מבחוץ ומגן.

יש אנשים שהתפקיד שלהם הוא לשמור מפני נזקים וקלקולים, להדוף את הרע, ויש אנשים שתפקידם הוא למלא את הכול בתוכן חיובי וטוב. שני התפקידים

חשובים ונצרכים, אי אפשר בלי אחד מהם. במובן מסויים, אומר הזוהר, תפקידם של הלויים הוא לא רק להגן, אלא גם להתגבר, להדוף, ולתקן קלקולים. הזוהר נותן רמזים, שכשנבנה העולם בערב שבת עוד לא נגמר התיקון של הכול, נשאר משהו פגום, והתפקיד של הלויים הוא לתקן את הפגם הזה. זאת אומרת שההגנה עצמה היא גם תיקון, יש לה גם תוכן, זהו לא רק תפקיד חיצוני.

כל בני ישראל צריכים לדעת, שלכל אדם ולכל שבט יש התפקיד המיוחד שלו. אדם לא צריך לרצות את התפקידים ששייכים לאחרים ולא מתאימים לו. כשכל אחד עושה את תפקידו, ממילא העולם משתלם באופן היותר טוב ונכון. זה מה שאמר משה לקורח: 'בְּקֶר וַיֵּדַע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ' (טז, ה). למה דווקא בבוקר - משום שכמו שהיום והלילה משלימים אחד את השני, ואי אפשר לטשטש את השוני וההבדלים שביניהם, כי לכל אחד יש תפקיד חשוב, כך גם התפקידים של כל אחד ואחד בעם ישראל, וכל שבט ושבט - אי אפשר לטשטש, כל אחד צריך לעשות את תפקידו המדויק והנכון.

מחלוקת על השלום

עוד אומר הזוהר:

'יִקַּח קֶרַח' (טז, א). מאי 'יִקַּח'? לקח עצה רעה לעצמו. מי שרודף אחרי מה שאינו שלו - מה שאינו שלו בורח ממנו. ולא עוד, אלא גם מה שיש בידו נאבד לו.

קורח רצה להשיג תפקידים שלא היה ראוי להם - והפסיד את הכול. ממשיך הזוהר:

קורח הלך במחלוקת, ומה היה עניינה של המחלוקת? לחלק בין עליונים ותחתונים, לעשות הפרדה. ומי שרוצה לעשות פירוד בעולם - הוא נאבד מכל העולם. כל מחלוקת פוגעת בשלום, ושלום זה שמו של הקב"ה, ומי שפוגע בשמו של הקב"ה נאבד מן העולם. בוא וראה, שכל העולם עומד על השלום. כאשר ברא הקב"ה את העולם, העולם לא יכול היה להתקיים עד שבא והשרה עליו שלום.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 3

לפי מה שאומר הזוהר, גם השבת מבטאת את עניין השלום, בשבת באה השלמות לעולם. חז"ל (אבות ה, יז) אומרים לנו:

כל מחלוקת שהיא לשם שמיים, סופה להתקיים. ואיזו היא מחלוקת שהיא לשם שמיים? מחלוקת הלל ושמאי. מחלוקת שאינה לשם שמיים, סופה להתבטל. ואיזו מחלוקת שאינה לשם שמיים? מחלוקת קורח ועדתו.

זאת אומרת שיש מקום למחלוקת ולחילוקי דעות. אדרבה, על ידי חילוקי הדעות הדברים מתבררים. המחלוקות של הלל ושמאי היו מחלוקות לשם שמיים, משום ששני הצדדים מחפשים יחד להבין מהו רצונו של הקב"ה, הם לא מחפשים לנצח במחלוקת, הם לא מעוניינים להשליט את דעתם, אלא מחפשים מהי האמת. כשאנשים מחפשים מה האמת, הם מקשיבים אחד לשני. אם יש לשני דעה אחרת, צריך להקשיב, אולי יש משהו בדבריו. אני מקשיב, שוקל ואומר את דעתי, והוא מקשיב ואומר את דעתו. יחד מנסים לראות מי צודק, מהי האמת. גם אם בסופו של דבר כל אחד יישאר בדעתו כי הוא חושב שהאמת אצלו, שני הצדדים יודעים ששניהם מחפשים את האמת. זוהי מחלוקת לשם שמיים, ומחלוקת שהיא לשם שמיים סופה להתקיים, משום שיש מקום לשתי הדעות, הן משלימות האחת את השניה. באמת יש בחינות שונות, אין אמת אבסולוטית ומחלטת בעולם הזה, העולם הזה הוא עולם מורכב, ולכל דבר יש צדדים שונים של אמת. יש חכמים שפירשו שהמיוחד במחלוקת הלל ושמאי שהיא מחלוקת שקולה. שניהם ממש צודקים, 'אלו ואלו דברי אלקים חיים'. יש מחלוקות שבהן יש אמת בשני הצדדים, זה צודק, והשני צודק יותר, מסתבר יותר לומר כמותו, למרות שגם לחולק יש סברה. המחלוקת בין הלל ושמאי היתה מחלוקת ממש שקולה. על כל פנים, כשהמחלוקת היא לשם שמיים, אנשים משני הצדדים נשאים בדידות.

אבל אם כל אחד רוצה לנצח את השני, כי יש לו את העמדה הצודקת שלו, והוא לא חושב שיש מקום גם למחשבה אחרת, אלא חושב שהשני הוא טועה, וכנראה יש לו שיקולים זרים, ואם לא היו לו שיקולים זרים, הוא היה מצדיק אותי, כי

האמת איתי ולא איתו - זו הסתכלות לא נכונה. זו הסתכלות של חשדות, שאדם חושד בשני, ואז אי אפשר להישאר בידידות. צריך לדעת, שגם אם יש דעות שונות שחלוקות זו על זו, ופלוני חושב שכך טוב לעשות, והשני חושב שכך אסור לעשות – זה בסדר. כל התורה מלאה מחלוקות, והמחלוקות האלו לא מפריעות לנו. כולם מכוונים לשם שמיים, ויש מספר צדדים לאמת.

אמרתי פעם, שבכל הלכה שיש לנו אם אנחנו מעיינים בה נראה שיש בה המון מחלוקות. בקריאת שמע, יש מחלוקת האם יוצאים ידי חובה באמירת הפסוק הראשון, או בכל הפרשה הראשונה כולה, או דווקא בשתי הפרשיות הראשונות. יש עוד מחלוקת, בסיסית עוד יותר, האם זו מצווה מדאורייתא או מדרבנן. ואחר כך יש מחלוקת איך נכון לקרוא, האם מי שקרא ולא השמיע לאזנו יצא ידי חובתו, האם צריך לקרוא דווקא בלשון הקודש, או אפשר בכל לשון. אבל אין מחלוקת שצריך לקרוא את קריאת שמע, המחלוקת תהיה תמיד בגבולות, כמה ואיך, לא בעצם העניין. כך זה בכל התורה כולה. בהלכות שבת, יש אומרים כך ויש אומרים אחרת בכל מלאכה ומלאכה. ויש מקום לזה כי זה מעשיר את ההסתכלות. כל אחד מוסיף עוד מבט, ולפי דעתו עניינה של המלאכה נראה באופן כזה, והאחר חושב באופן אחר. לא צריכים להיבהל מזה, זהו סדר העולם, העולם מגוון, ושבעים פנים לתורה. אבל הכול צריך להיות לשם שמיים.

מחלוקת לשם שמיים – גם בענייני ציבור

כשכל המחלוקות לשם שמים - הן מתקיימות. הן מופיעות במשנה, בגמרא ובשולחן ערוך. אם המטרה היא לנצח ולהוכיח שאני צודק, ולא מטרה עניינית לברר מה נכון יותר, אז זו מחלוקת שלא לשם שמיים. לפעמים יש מחלוקות, שיש בהן קצת 'לשם שמיים', וקצת לשם שיקולים נוספים. זה מצב מורכב. השאיפה צריכה להיות תמיד לחפש את האמת, ועם זאת לדעת שיש אנשים שחושבים אחרת. לא לפסול את כל מי שחושב אחרת, ולא לומר שכוונתו היא לא לשם שמיים, אלא משיקולים אחרים. זה לא נכון. מי שחושב כך על אחרים, יש חשש שהוא בעצמו כזה ולכן כך הוא מסתכל על אחרים. 'כל הפוסל - במומו

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 5

פוסל'. מי שתמיד חושב לשם שמיים, הוא גם יחשוב באופן טבעי שכולם כוונתם לטובה. רק מי שבתוכו אין שלמות, חושב כך על אחרים.

אנחנו מסתכלים בדור שלנו. יש מחלוקות בתוך ציבור שומרי התורה, לא רק על פרטי דברים, אלא מחלוקות בדרך: איך צריך לנהוג כלפי עוזבי תורה, האם צריך לקרב אותם או להיבדל מהם, זו מחלוקת מאוד גדולה. יש מקום להבין שגם במחלוקת הזו כוונתם של אחרים שחושבים אחרת ממני היא לשם שמיים. יש עוד כמה וכמה תחומים ציבוריים, שלא שייכים לפרט אלא לכלל, ועדיין אין סיבה לחשוב שיש לאחרים סברות ושיקולים זרים. זו לא סיבה להיות מפורדים זה מזה, או להתחיל לריב ולהימנע מלאכול אחד אצל השני. יש לאנשים 'חזקת כשרות', ולא צריך לחשוד. כשמרן הרב יצא למסע המושבות עם רבנים ירושלמיים נוספים, הם ביקרו במקומות שונים ואירחו אותם אנשים שונים, זה שוחט פה, זה שוחט שם, הרב של המושבה הזו והרב שם - והם אכלו אצל כולם. סיפר לי פעם הרב גרינברג, שכאשר גר במבשרת ירושלים, היה גר שם גם הרב שלמה פישר. פעם אחת, בא אחיו של הרב פישר שהיה ראש ה'בד"ץ לבקר אצלו. הרב הזמין אותם לארוחת שבת, והוא אמר להם שהאוכל אצלו כשר, והוא קנה את הבשר בכשרות כזו, ואת הדגים בכשרות כזו וכולי. הם ענו לו: 'אל תגיד אל תפרט, אנחנו סומכים עליך'. זו גישה בריאה. יכולים להיות חילוקי דעות, אבל באופן שלא פוסלים אחד את השני. זה חושב כך וזה חושב אחרת, וזה בסדר.

עבודת שכר ועבודת מתנה

כותב הרב באורות הקודש (מוסר הקודש, עמוד רא):

שלוש מידות שיש בבעלי הנפש המשפיעים על בני דורם מאוצר רוחם, והן מוצאות להן מקום בשורשי היסוד של עבודת הלוי, הכהונה ועל גביהם מידתו של משה רבינו עבד ה'.

יש שלוש בחינות של עבודת ה' שקיימות בין אנשי הרוח שמשפיעים על הדור, והן כנגד מדרגת הלויים, הכהנים, ומדרגת משה רבנו. המידה הראשונה היא:

העבודה של המשמעת הפשוטה, שהצד התחתיתי הוא 'דרוש וקבל שכר'.
והיא הולכת ומתעלה בדרכה. זאת היא עבודת הלויים 'כִּי שְׂכָר הוּא לָכֶם
חֲלָף עֲבַדְתֶּכֶם' (יה, לא).

הלויים מייצגים את העבודה הנמוכה יותר, שהרי הם מקבלים שכר על עבודת
הקודש שהם עושים, מעשרות ומתנות נוספות:

כשהיא מתעלה, אין עיניה נטויות אל השכר, אבל סוף עניינה הוא
משמעת פשוטה ותמימה.

גם אם אין הכוונה לשם שכר, זהו סוג כזה של עבודת ה' שדומה למשמעת עבודה.
האדם מתבטל כלפי הקב"ה, הוא ממושמע לחלוטין, כמו פועל שכיר כלפי האדון.
עבודת עבד. בדרך כלל אומרים לנו חכמים 'אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב
על מנת לקבל פרס', ובאמת הרב אומר שהמדרגה של הלויים יכולה גם היא
להתנתק מהרצון של השכר, ועדיין היא סוג של עבודת עבד, עבד שמתבטל לגמרי
לרצונו של הקב"ה. משמעת פשוטה ותמימה.

איך אנחנו מוצאים את סוג העבודה הזו בין האנשים המשפיעים על בני דורם,
אומר הרב:

אנשי הרוח, אשר בידם נתונים המפתחות של אוצר החיים הלזה, הם
הנם כל העובדים בקודש המזכירים את ד' בתורה, במוסר, בהוראה
ישרה, בהלכה והגדה. אותם המושפעים מהם, מושפעים הם משפעת
התורה, המתגלה על פיהם, בתור צינור ומעבר הגון והמקשיבים זוכים
במשמעתם הברה, והם מזכים את מזכיהם גם כן. זהו יחס לוי, שומר
השערים מבחוץ, ומרים קול בשיר וזמרה.

מרכיצי התורה הם כצינור שמעביר את דבר ה' אל הציבור. הם מזכים אחרים,
וזוהו השכר שלהם, הם זוכים בכך שהם מזכים אחרים זהו השכר חלף עבודתם'.
מרכיצי התורה, מרימים קולם בשיר, שומרים על השערים, ומעבירים את דבר ה'
ככל יכולתם.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 7

למעלה מזה היא העבודה הפנימית, שהיא מסתכלת ברזי עולם. היא מפרנסת את הקודש שלמעלה, ברז הנאצל של 'תנו עז לאלהים', ו'ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים'. ובזמן שהם עושים רצונו של מקום - הם מוסיפים כוח בגבורה של מעלה.

עכשיו אנחנו עולים ממסגרות העולם הזה. יש עוד עולמות, עוד עומקים של רזים וסודות. העבודה הזו לא נובעת רק מהשאיפה של האדם להיות שלם ומתוקן, או שהעולם יהיה שלם ומתוקן, אלא הוא עושה את רצונו של ה' בכדי שאור ה' יופיע בעולם. ויש עוד עולמות עליונים שאור ה' יכול וצריך להופיע בהם. האדם רוצה כביכול לתקן את השמיים, לא לתקן את הארץ. 'ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים'. מכוונים לעשות נחת רוח לקב"ה. זוהי עבודת הכהנים, כפי שראינו קודם בדברי הזוהר, שעבודת הכהונה היא עבודה פנימית. ממשיך הרב:

ולעומת תוכן זה בעבודת הקודש של טהורי הנשמה, צדיקים יסודי העולם, שהמתדבק בהם הרי הוא מתדבק בשכינה, וכל המתדבק במ מוסיף בהם כח וגודל, נהרה וחיי עלמות. זאת היא מדתן של כהנים, 'עבדת מתנה אתן את פנתכם'.

יש עבודה של שכיר, ויש עבודה של מתנה. הכהן אינו עובד לשם שכר, הוא גם לא מרגיש כשכיר שעובד כדי לעשות את רצון בעל הבית, אלא הוא רוצה לתת מתנה. 'וקדשתו כי את לחם אלהיך הוא מקריב'. זו לא עבודה של עבד, אלא עבודה של בן. בן שעובד את אביו, רוצה לעשות לו נחת רוח. לא מפני שהוא חייב, גם לא מפני שהוא מתבטל כלפי רצונו של אביו, אלא הוא רוצה לשמח את אביו. זו הבחינה של 'עבדת מתנה'. לא בשביל שכר, ולא בתור עבד, אלא הוא בעצמו רוצה לעשות את הדברים האלה מצד עצמו.

אהבה ויראה

כשאנחנו קוראים לזה 'עבודת עבד' ו'עבודת בן', כמובן שלשני התפקידים האלה יש צד של מעלה. אסור לחשוב שעבודת בן היא עבודה יותר גדולה ועדיפה על

עבודת עבד, עד כדי כך שאין צורך בעבודת העבד. אמנם מבחינה מסויימת היא גבוהה יותר, אבל גם הבן צריך לעבוד את ה' בתור עבד. אנחנו לא מסתפקים באמירה 'אבינו', אלא מוסיפים גם 'מלכנו'. לעבד יש הצד של הביטול, וזו מעלה גדולה מאוד. הבן לא כל כך מתבטל כלפי ריבונו של עולם, הוא רוצה להיטיב עם האבא. לא מפני שהוא ממושמע, אלא משום שהוא רוצה לפעול ולהוסיף משהו חיובי וטוב, הוא רוצה לרומם את המקום של האבא. אלו שני סוגי עבודות, ולכל עבודה יש את הייחוד שלה. אסור לבטל דרך אחת ולומר שיש רק הדרך של הכהונה והיא העבודה השלמה.

אמרנו שיש בנים ועבדים, עבודה של יראה ועבודה של אהבה. עבודת העבד יותר שייכת לצד של היראה, והבן - עבודתו יותר מאהבה. הלויים והכהנים, לכל אחד יש התפקיד שלו. אדם יכול לעבוד עבודת ה' בפנימיות, בעמקות גדולה מאוד, כל כולו לפני ולפנים, דבוק בריבונו של עולם. ויש אנשים שמבטאים את זה, בריקוד, בשמחה ובהתרוממות רוח גדולה מאוד. מה נכון יותר - אלו שני דרכים, ולכל אחד יש המעלה שלו. יש את הצד הפנימי ויש את הצד החיצוני יותר.

יש סיפור על ר' זושא, שהיה עובד את ה' בהתלהבות עצומה. פעם אחת בא להתארח בשבת אצל אחד הצדיקים, שעבודת ה' שלו הייתה שונה. המארח אמר לר' זושא: אני לא יכול שתתארח אצלי כי תשבש לי את סדר העבודה שלי. רק אם תקבל על עצמך לנהוג כפי שאני נוהג, אז אני מסכים שתתארח אצלי. ר' זושא הסכים. ובאמת, הם יושבים בארוחת ליל שבת בשקט, בכובד ראש, ברצינות ובדבקות פנימית. ר' זושא הבטיח שיהיה ממושמע. כך אומרים את דברי התורה, שרים את הזמירות, מברכים, והולכים לישון. למחרת, בסעודת יום שבת, שוב אותו הדבר. עד שהמארח שאל את ר' זושא: 'אתה אוהב צ'ולנט?' ר' זושא שמע את המילה אוהב והוא כבר לא יכול היה לעצור את ההתלהבות שלו. הוא ענה 'אני אוהב את הקב"ה!', והתחיל לקפץ ולרקוד. שני סוגים של עבודת ה', ויש מקום לשניהם.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע • 9

גם במהלך החיים זה כך. יש את הצד החיצוני ואת הצד הפנימי. יש אנשים שהתפקיד שלהם הוא להדוף את השלילה שבאה מבחוץ, לסלק את האויב; ויש אנשים שהתפקיד שלהם הוא לחזק את החיים הפנימיים. לכל אחד התפקיד שלו.

עבד נאמן

מהי העבודה השלישית, אומר הרב:

למעלה מכולם היא מדתו של משה, רועה נאמן, שעניו ולבו רק אל צאן עמו. 'וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מִשָּׁה עָמָו אֵיִה הַמַּעֲלָם מִיָּם אֶת רַעֲי צֹאנֹו' (ישעיה סג, יא). דוגמתו היא התכונה העליונה, שאין כל עולמים כדאיים לה, לא פרנסה ולא תוספת גדולה, כי אם דעה בהירה ואספקלריא המאירה, שכל השפע והטוב בטלים לגבה יותר משרגא בטיהרא. ואור עליון זה מאיר את כל המחשכים ומנהיר את כל נאות צדיקים, כשמשא דנהרא על כל מחשכי ארץ, ועל כל כוכביא ומזלי כלהון. 'אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ', בגימטריא משה, 'אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁה' אֱלֹהֵיו' (תהלים קמד, טו). 'וְעַתָּה אָמַר ה' יִצְרֵי מַבְטָן לְעַבְדְּ לוֹ' (ישעיה מט, ה), להיות עדי עד מתלמידיו של משה עבד ד', העומד תמיד מוכן להופיע ולהשפיע, ולא לקבל מאומה, אפילו ברכה רוחנית ואצילית, כי 'ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו, כליל תפארת בראשו נתת לו', וזהו מקורה של תורת אמת.

הרב מתכוון לומר, שיש אפשרות לעבוד את ה' ביראה, ויש אפשרות לעבוד את ה' באהבה, ויש אפשרות לעבוד את ה' ביראה ואהבה ביחד, ויש אפשרות לעבוד עם ה'. להיות בצד השני של המתרס. להיות בטל כל כך לריבוננו של עולם, עד שאתה שותף במעשי ה', אתה שותף בקיום של עם ישראל, תפקידך הוא להוביל אותו, להיטיב איתו, וכדומה. כביכול אתה נמצא בצד של ריבוננו של עולם כלפי העולם. משה רבנו כל כולו טפל לעם ישראל, הוא שליח מוחלט של ריבוננו של עולם. זו המדרגה שלמעלה מכל המדרגות, עליונה מאוד. המקור שממנו שופע כל השפע של התורה, של האורה של ריבוננו של עולם אל העולם. הסדר של עליית המדרגות צריך להיות לפי הסדר, לא לקפוץ על המדרגות. ובכל מדרגה יש הרבה שלבים של עליה בקודש.

האות שלך בתורה

לכל אחד יש התפקיד שלו. כל אחד צריך לחפש מהם הכוחות שהקב"ה נתן לו, ואותם כוחות הוא צריך להוציא מהכוח אל הפועל. זה נכון גם בתלמידי חכמים. יש אנשים שיש להם כישרון של מאסף ומסכם, ויש אנשים שיש להם כישרון לחדש. יש אנשים שהם 'סיני', ויש אנשים שהם 'עוקר הרים'. יש מי שמתאים לו להיות פוסק, ולא מחדש, הוא מאסף את כל הדעות, מסדר אותם. כזה היה הבית יוסף שאוסף את כל הדעות ומגיע למסקנות ההלכה. ויש אנשים שהם עוקרי הרים, מחדשים סברות, מרוממים את התורה במגוון הבנות נוספות וחדשות. כל אחד צריך למצוא את המקום שלו.

הרב מיימון כתב שיש שני גדולים, אחד היה בעל כישרון פלפולי מאוד גדול, אבל כדי להוכיח שהוא מבין גם בהלכה, הוא כתב ספר הלכה, שלמעשה הוא ספר פלפולים. ואילו גאון אחר שהיה גדול בהלכה, כתב ספר לפי סדר הגמרא, כדרכם של המפלפלים, למרות שזהו ספר עם מסקנות הלכתיות מאוד. כל אחד צריך לבחור את המקום שלו, ואז הוא יוציא את התוצאות הכי גדולות ושלמות.

אם אדם רוצה להוכיח שהוא טוב גם במה שהוא לא הכי טוב, הוא מפספס את המטרה. הקב"ה נתן לו כוחות מסויימים, ואם הוא יוציא אותם אל הפועל - הוא יגיע לשיא השלמות מבחינתו. יש אנשים מעשיים יותר, יש אנשים רוחניים יותר, יש אנשי הלכה ויש אנשי אגדה. אדם צריך להכיר את הכוחות שלו, ואותם להוציא ולממש בפועל. כך הוא באמת ממלא את התפקיד שלשמו הוא נברא. כך הוא יהיה מיושב ושמח, כי הוא מרגיש שהוא ממצה את הכוחות שהקב"ה נתן לו. כל אחד צריך להיות שמח בחלקו. צריך ללמוד ממשה רבינו, שאמנם הוא קיבל חלק גדול מאוד, והוא שמח בחלק שלו. לא מחפש חלקים של אחרים. 'שמח משה במתנת חלקו'. אם אדם יודע לשמוח בכוחות שלו, ולהוציא אותם מהכוח אל הפועל, אז הוא עושה את רצון ה' ותהיה לו סיעתא דשמיא. זהו תפקידו בעולם. ומי שלא יעשה את התפקיד שלו בעולם, יהיה צריך להגיע עוד פעם לכאן, כדי למלא את התפקיד שלו.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 11

הדור שלנו מתמודד עם הרבה בעיות. יש המון תפקידים, ואנחנו צריכים שכל אחד ימצא את הכוחות שלו וימצה אותם. הדור שלנו הוא הדור המאסף, הוא אוסף את כל מה שהיה בכל הדורות, וכל אחד צריך לשאוף למצות את הכוחות שלו בגדלות. להוציא את היכולות שלו מהכוח אל הפועל, ובשביל זה צריך להתאמץ. על כל דבר צריך להתייגע. יגעת ומצאת – תאמין, לא יגעת ומצאת - אל תאמין. רק יגיעה מביאה אל התוצאות הגדולות. גדלות נובעת מיגיעה.

הרב קוק היה מאוד מוכשר, עילוי רב אנפין. כישרון גדול מאוד, גם בפלפול, גם בהלכה, גם באגדה, גם בשירה וגם בספרות, הכול. אבל הוא עצמו אמר שכל המעלה שהוא קנה זה היה בעמל ויגיעה גדולה, ממש במסירות נפש. לא מפני שהוא היה מאוד מוכשר הכול הלך לו בקלות, הוא יגע ויגע, כוחותיו נחלשו מרוב יגיעה בעמלו - ואז באו התוצאות. וכך הוא אמר - אף על פי שזה נראה לנו לא מעשי - 'אם תנהגו כמנהגי, תשיגו השגתי'. אם תתאמצו כמוני, תגיעו למדרגה שלי. הוא רצה לומר שאת התורה והגדלות לא קונים בלי מאמצים, רק במאמצים גדולים, בשקידה, בדבקות, במידות טובות, ביראה באהבה, ואז משיגים.

בעזרת ה' נגיע כולנו למעלות הגדולות שנדרשות מאתנו.

לדף המיוחד לפרשת קרח:

השיחה נמסרה בשנת התש"פ

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

